

Grobovi bosanskih srednjovjekovnih vladara u crkvi srpsko-pravoslavnog manastira Vaznesenja Gospodnjeg u Mileševi?

Dubrovački diplomat, epski i dramski pisac Jaketa Palmotić Dionorić (1623. - 1680.) u epu *Dubrovnik ponovljen*, opisujući svoj posjet srpsko-pravoslavnom manastiru u Mileševi, usput je spomenuo da su se u tamošnjoj crkvi nekada nalazile grobnice bosanskih vladara. Autor ovoga rada dokazuje da se tu očito radilo o zamjeni tradicije koja pripada crkvi franjevačkog samostana sv. Nikole gdje su u XIV. stoljeću bili pokopani bosanski ban Stjepan II. Kotromanić i kralj Tvrtko I. Ona se nalazila u srednjovjekovnim Milima (današnji Arnautovići kod Visokog u Bosni), koji su se u XVII. stoljeću također nazivali Mileševo.

Ključne riječi: Jaketa Palmotić, *Dubrovnik ponovljen*, bosanski kraljevi i banovi, bosanski kralj Tvrtko I., bosanski ban Stjepan II. Kotromanić, Mili, Mileševa, Mileševo, franjevački samostan sv. Nikole u Milima, srpsko-pravoslavni manastir Vaznesenja Gospodnjeg u Mileševi.

Dubrovnik ponovljen, ep dubrovačkog diplomata, epskog i dramskog pisca Jakete Palmotića Dionorića (1623. - 1680.) ostao je sve do danas gotovo sasvim nezamijećen od strane istraživača bosanske srednjovjekovne povijesti.¹

Palmotić je u tom epu prikazao autentične događaje u kojima je dijelom i sam sudjelovao: tešku situaciju za vrijeme i nakon velikog potresa (6. travnja 1667.), kada se oslabljena Dubrovačka Republika, ugrožena od Venecije i Turske, s dvije misije svojih poklisara uspjela izboriti za očuvanje neovisnosti. Prvu misiju poduzeo je Kunčić (Maro Gučetić), koji je otišao u Bosnu s ciljem da bosansko Ali-pašu odvрати od napada

na grad, a drugu, u Carigradu, Jakimir i Bunić (sam autor Jaketa Palmotić i Nikolica Bunić) da bi odnijeli harač pred cara te ga zamolili za poredne olakšice zbog stradanja grada od potresa. Sam je ep tako u neku ruku i putopis, koji i pored literarnog obilježja i ponekog fantastičnog prikaza predstavlja dragocjeno svjedočanstvo suvremenika s obiljem materijala povijesne i autobiografske vrijednosti.

Ono što *Dubrovnik ponovljen* čini posebno zanimljivim upravo za bosansko srednjovjekovlje jest Palmotićev spomen grobova bosanskih banova i kraljeva u crkvi Vaznesenja Gospodnjeg srpsko-pravoslavnog manastira Mileševa, kamo je on s Bunićem svratio na putu za Carigrad:

*Nahode se tu telesa 52
S strane u skrinji Save sveta,
A i grobnice pune uresa
Banâ od starih jošte ljeta.*

¹ Djelo je prvi put objavljeno tek 1878. godine, a skoro jedno stoljeće kasnije, točnije 1974. godine, ponovno kao pretisak. Vidi: Palmotić, 1875/1878. Uz ep (str. 1 - 430), koji nažalost nije dovršen do kraja (nedostaje mu veći dio posljednjeg, dvadesetog pjevanja), izdanje sadrži i Palmotićevu tragediju *Didone* u tri čina (str. 431 - 478).

I kraljevi vredni i znani, 53
Ki u Bosni kraljevahu,
Od starine ukopani
U crkvi se toj vijahu²

Ovi Palmotićeви neobični i netočni navodi o grobovima bosanskih vladara nemaju, naravno, nikakvih potvrda u sačuvanoj izvornoj arhivskog građi. Stoga se već samo po sebi nužno nameće pitanje njihova podrijetla - problem s kojim se do sada nije nitko stvarno suočio.

Tako je u svom komentaru prvog izdanja epa Stjepan Skurla naveo osnovne podatke o Mileševi, te bez ikakve ograde prihvatio tvrdnju da su bosanski banovi i kraljevi zbilja bili tamo pokopani.³

Čitavo stoljeće kasnije, u prikazu odnosa Mileševe i Dubrovnika na osnovi tragova sačuvanih u književnosti, Miroslav Pantić detaljno je priopćio Palmotićeve opis posjeta manastiru, ispravljajući usput i neke njegove netočnosti. Iako je citirao tvrdnju da su se tamo nalazile *grobnice pune uresa bana od starijih jošte ljeta*, kao i cijelu 53. strofu, on se nad tim podacima ipak nije dublje zamislio.⁴

U isto je vrijeme Radovan Samardžić pisao o sigurnosnim uvjetima na putovanjima dubrovačkih poklisara kroz mileševski kraj za vrijeme osmanske vladavine. Posjet manastiru istaknuo je kao središnje mjesto u putopisnom djelu Palmotićeveg epa, zanimajući se pri tom isključivo za njegove religiozne osjećaje u tim trenucima.⁵

Konačno, izvodom Palmotićeveg teksta posljednja se poslužila Jovanka Maksimović u nastoja-

nju da naglasi značaj Mileševe za Bosnu i tako potkrijepi svoje teorije o utjecaju što ga je ono eventualno moglo imati na tamošnju srednjovjekovnu minijaturu. Zaobilazeći spomen grobnica bosanskih banova, ona je u citatu navela samo 53. strofu, a preko podatka o grobovima kraljeva olako prešla s naivnim objašnjenjem po kojem to govori o *kasnijoj tradiciji u kojoj su se identifikovali srpski i bosanski vladari*.(!)⁶

Nakon ovog kratkog prikaza, s dužnom rezervom možemo konstatirati da je u dosadašnjoj literaturi jedino J. Maksimović uočila netočnost Palmotićeve tvrdnje o grobovima bosanskih vladara u srpsko-pravoslavnom manastiru u Mileševi. Međutim, tumačenje koje je ona ponudila nije prihvatljivo. *Zašto?*

Naime, poznato je da je još Mavro Orbini u djelu *Kraljevstvo Slavena* (Pesaro 1601.) zabilježio da je bosanski ban Stjepan II. Kotromanić bio sahranjen u *franjevačkoj crkvi svetog Nikole u Mileševu u Bosni, koju je on za života dao izgraditi*,⁷ a nekoliko stranica kasnije, da su prvog bosanskog kralja Tvrtka I. okrunili *metropolit manastira u Mileševu i njegovi monasi, u crkvi istoga mjesta*.⁸

Orbinijev navod o Tvrtkovoј krunidbi u srbijanskom pravoslavnom manastiru u Mileševi dugo je vremena bez mogućnosti provjere općenito bio prihvaćen kao pouzdani podatak utemeljen na nekom izgubljenom izvoru. Na taj način, ali i nekim kasnijim tendencioznim domišljanjima, tom je manastiru pripisan predimenzionirani utjecaj na kulturno-religijske prilike u srednjovjekovnoj Bosni, a sam kralj Tvrtko I. nerijetko proglašavan pripadnikom pravoslavne vjere.⁹ Radi se o samo jednom u nizu providnih znanstvenih falsifikata

2 Palmotić, 1875/1878, 174. Citirani izvod nalazi se u IX. pjevanju.

3 Palmotić, 1875/1878, 194 - 195.

4 Vidi: Pantić, 1980, 137 - 138.

5 Vidi: Samardžić, 1980, 156. Samardžić je inače doktorirao na temu »Dubrovački pesnik i diplomata Jaketa Palmotića«. (Prema: Vojvodić, 1997, 630 - 631.) Objavio je zbirku arhivske građe za razdoblje od 1667. do 1670. godine. (Vidi: Samardžić, 1960.) Napisao je i posebnu monografiju u kojoj je detaljno obradio povijest Dubrovnika u XVII. stoljeću, opisujući tako i Palmotićeve aktivnosti. (Vidi: Samardžić, 1962). Za detaljnije podatke o Palmotiću, njegovom životu i djelatnosti, osim pregovora min-henskom pretisku Palmotićeveg djela pisanom od strane Johanna Holthusena (V - XXIV), također se može konzultirati: Rešetar, 1928, 337 - 338; Pavličić, 2000, 549.

6 Maksimović, 1987, 160. Naglasimo da ni Pantić ni Samardžić nisu čitateljima ukazali na postojanje dotadašnjih izdanja epa *Dubrovnik ponovljen*, pa prema tome ni na točno mjesto gdje je opisan posjet Mileševi. S druge strane, ni J. Maksimović nije se koristila objavljenim tekstom epa, nego je citirane riječi preuzela od Pantića.

7 Orbini, 1601, 355 - 356; Orbin, 1968, 147; Orbini, 1999, 417.

8 Orbini, 1601, 357; Orbin (1968), 151; Orbinim 1999, 419.

9 Vidi: Glušac, 1924, 19; Dinić, 1932, 133 - 145; Radojčić, 1948, 6 - 82. Ovdje svakako nije mjesto za kritičko osvrtanje na sva mišljenja izrečena u prilog problemu mjesta krunidbe bosanskog kralja Tvrtka I. Ta tema zaslužuje iscrpniju obradu u posebnom samostalnom radu.

srpske historiografije kojim se sve do današnjih dana nastoji opravdati mit o srednjovjekovnoj Bosni kao srpskoj zemlji sa srpsko-pravoslavnom pučanstvom i vladarima.

Međutim, nakon II. svjetskog rata stvoreni su povoljniji uvjeti za kritičko preispitivanje točnosti Orbinijevih podataka. Naime, opsežna arheološko-povijesna istraživanja, potaknuta otkrićem nalaza pronađenih prilikom ranijeg, nikada u cijelosti objavljenog arheološkog iskopavanja Carla Patscha 1909. - 1910. godine (na lokalitetu Zidine u selu Arnautovići kod Visokog), rezultirala su sljedećim dragocjenim spoznajama, ujedno važnim za ispravno razumijevanje Palmotićevih navoda:

- Arnautovići - srednjovjekovno mjesto Mili, bilo je neko vrijeme politički centar srednjovjekovne Bosne i mjesto održavanja državnih sabora.
- U Milima se nalazio jedan od prvih franjevačkih samostana u Bosni - sjedište bosanske franjevačke vikarije i kustodije s crkvom sv. Nikole sagrađenom od strane bana Stjepana II. Kotromanića, a srušenom još u srednjem vijeku.
- Od bosanskih vladara u crkvi su bili sahranjeni prvi bosanski kralj Tvrtko I. i njegov stric ban Stjepan II. Kotromanić (iako se njegov grob nije mogao identificirati izravnim arheološkim putem).
- Stariji su pisci i kroničari (Orbini, Vitezović, Lašvanin, Nagnanović, Jakošić i dr.) iz do sada ne sasvim objašnjenih razloga, mjesto Mili redovito nazivali Mileševo, te ga ujedno često nehotice poistovjećivali sa srpsko-pravoslavnim manastirum Mileševa.
- Krunidbe svih bosanskih kraljeva počevši od kralja Tvrtka I. nisu se obavljale u srbijanskom manastiru Mileševi, nego upravo u crkvi sv. Nikole u Milima.¹⁰

Srpska historiografija, pa tako i J. Maksimović,¹¹ u cilju daljnjeg održavanja mita o ulozi pravoslavnog manastira Mileševa pri krunidbi prvog bosanskog kralja Tvrtka I., selektivno ignorira sve one upravo navedene spoznaje koje joj ne idu u prilog.¹² Posljedica takvog nastojanja jasno se može prepoznati u nedostatku bilo kakve volje za kritičkim tumačenjem netočnih Palmotićevih podataka o grobovima bosanskih banova i kraljeva u istom manastiru. Vrijeme je dakle, da se oni konačno pokušaju dovesti u sklad s novijim spoznajama historiografije.

Naime, pouzdano znamo da se Palmotićevo opis posjeta Mileševi nije temeljio samo na vlastitim opažanjima i neposrednim spoznajama. Primjerice, on je govorio o tijelu svetog Save, iako ga tamo već odavno nije više bilo.¹³ Netočne podatke o grobnicama bosanskih banova i kraljeva također nije mogao dobiti iz prve ruke - od pravoslavnih monaha, pa se kao izvorom informacija morao koristiti onovremenom predajom o srednjovjekovnoj Bosni u kojoj su se već tada miješali toponimi Mili i Mileševo/Mileševa. Tako dobivene podatke o grobovima bosanskih vladara, a koje su se ustvari odnosile na nekadašnji samostan i crkvu sv. Nikole u Milima s grobovima

11 J. Maksimović pisala je o crkvi u Milima, prešućujući podatke da se tu radilo o franjevačkoj crkvi, kao i mjestu krunidbe Tvrtka I. i drugih bosanskih kraljeva. (Palmotićeve navode o grobovima vladara ovaj put nije komentirala, iako je sama priznala da je već Orbini mjesto Mili nazivao Mileševo!) Vidi: Maksimović, 1997, 44 - 47. U istom zborniku objavljen je članak o srednjovjekovnom toponimu Mile ili Mili Nevenke Gošić, koja ne samo da je prešutjela postojanje franjevačke crkve i mjesta krunidbe bosanskih kraljeva, nego također i većinu relevantnih izvora i literature, kao i miješanje naziva mjesta Mili-Mileševo-Mileševa. Vidi: Gošić, 1997, 113 - 117.

12 Znameniti srpski povjesničar Sima Ćirković iznio je dovoljno dokaza protiv tvrdnje o Mileševi kao mogućem mjestu krunidbe nekog od bosanskih ili srpskih kraljeva, ali iz njih ipak nije htio izvuci odgovarajući zaključak. Vidi: Ćirković, 1987, 137 - 139. Posebno je zanimljivo naglasiti da je autor svu literaturu o Milima kao mjestu krunidbe Tvrtka I. sveo na samo jedan prilog Baslera (Basler, 1975/76.) tvrdeći da on zbog nepotpunosti izvorne građe i neobuzdanih špekulacija nema nikakvu vrednost (!?). Ćirković, 1987, 138. bilj. 4.

13 Kostić sv. Save Turci su spalili 1595. godine. Prema: Svetozar Radojčić, 1963, 48 - 49. O tom događaju već je Orbini u svojoj knjizi iz 1601. godine zabilježio: *Bezbožnik Sinan-paša nedavno dade javno spaliti njegove kosti*. Orbini, 1601, 249; Orbin, 1968, 21; Orbini, 1999, 314.

10 Vidi: Basler, 1975/76, 49 - 61; Mandić, 1978, 80 - 89; Mandić, 1982, 100 - 105; Andelić, 1962, 165 - 171 + II. tab; Andelić, 1973, 226 - 230; Andelić, 1980, 183 - 247 + 2 plana; Basler, 1970, 171 - 184; Basler, 1976, 231 - 237; Džaja, 1985, 81 - 102; Lovrenović, 1999, 227 - 287; Gavran, 1995, 9 - 32; Lovrenović, 2005, 193 - 236. Iscrpan prikaz o istraživanjima vezanim za Arnautoviće zaključno s 2004. godinom dan je u: Zadro, 2004, 59 - 100.

bana Stjepana II. i kralja Tvrtka I., Palmotić je jednostavno krivo pripisao tada mnogo poznatijem pravoslavnom manastiru Mileševi.

Historiografija sve do danas nije raspolagala niti jednim izvorom koji bi govorio o grobovima bosanskih vladara u Milima. Stoga su Palmotićevi navodi o grobovima bosanskih kraljeva sa svojom istinitom jezgrom za sada jedina pismena potvrda arheoloških dokaza o grobu Tvrtka I., ali ujedno i još jedno svjedočanstvo tradicije XVII. stoljeća o grobu bana Stjepana II. Kotromanića u bosanskim Milima, jer niti jedan drugi bosanski vladar, bar prema dosadašnjim spoznajama, nije mogao biti sahranjen na tom mjestu.¹⁴

Izvori i literatura

Pavao Anđelić, »Grobovi bosanskih kraljeva u Arnautovićima kod Visokog« u *Glasnik Zemaljskog muzeja u Sarajevu*, Arheologija, Nova serija, XVII/ 1962, 165 - 171 + II. tab.

Pavao Anđelić, *Bobovac i Kraljeva Sutjeska: Stolna mjesta bosanskih vladara u XIV i XV. stoljeću*, Sarajevo, 1973.

Pavao Anđelić, »Krunidbena i grobna crkva bosanskih vladara u Milima (Arnautovićima) kod Visokog« u *Glasnik Zemaljskog muzeja u Sarajevu*, Arheologija, XXXIV/ 1979, 1980, 183 - 247 + 2 plana

Juraj Kujundžić [Đuro Basler], »Crkva sv. Nikole u Visokom« u *Dobri Pastir*, XIX-XX (I-IV)/ 1970, 171 - 184.

Juraj Kujundžić [Đuro Basler], »Tvrtkova krunidba 1377. godine« u *Dobri Pastir*, XXVI (I-II)/ 1976, 231 - 237.

Đuro Basler, »Proglašenje Bosne kraljevinom 1377. godine« u *Prilozi Instituta za istoriju*, XI-XII(11-12)/ 1975-1976, 49 - 61;

14 Prije nekoliko godina slučajno sam saznao za ostavštinu Carla Patscha koja se čuvala u minhenskom Südost-Institutu, a danas se na pohrani nalazi u Bayerisches Hauptstaatsarchivu. Iscrpan orijentacijski prikaz ostavštine dao sam u: *Zadro*, 2003, 250 - 266. Među tom nesređenom gradom imao sam sreću, među ostalim, otkriti i nepoznatu dokumentaciju s Patschovog arheološkog iskapanja u Arnautovićima, koju uskoro planiram objaviti. Osim toga, nadam se da ću na temelju te konačno dostupne građe u dogledno vrijeme završiti opsežni rad o tamo otkrivenom grobu bosanskog kralja Tvrtka I.

Sima Ćirković, »Mileševa i Bosna« u *Mileševa u istoriji srpskog naroda. Međunarodni naučni skup povodom sedam i po vekova postojanja (Juni 1985)*, Beograd, 1987, 137 - 143.

Mihailo Dinić, »O krunisanju Tvrtka I. za kralja« u *Glas Srpske kraljevske akademije*, CXLIII/ 1932, 133 - 145

Srećko M. Džaja, »Bosansko srednjovjekovlje kroz prizmu bosanske krune, grba i biskupije«, u *Jukić*, 15/ 1985, 81 - 102.

Ignacije Gavran, »Franjevci i katolici na području Visokog za turske vladavine« u *Radovi Hrvatskog društva za znanost i umjetnost*, III/ 1995, 9 - 32.

Vaso Glušac, »Srednjovekovna "bosanska crkva"« u *Prilozi za književnost, jezik, istoriju i folklor*, IV (1-2)/ 1924, 19.

Nevenka Gošić, »Srednjovjekovni toponim Mile ili Mili« u *Zbornik za istoriju Bosne i Hercegovine*, 2, Srpska akademija nauke i umjetnosti, Odbor za istoriju Bosne i Hercegovine, Beograd, 1997, 113 - 117.

Dubravko Lovrenović, »Proglašenje Bosne kraljevinom 1377. (Pokušaj revalorizacije)« u *Forum Bosnae*, 3-4/ 1999, 227 - 287.

Dubravko Lovrenović, »Krist i donator: Kotromanići između vjere rimske i vjere bosanske: I. (Konfesionalne posljedice jednog lokalnog crkvenog raskola)« u *Fenomen krstjani u srednjovjekovnoj Bosni i Humu. Zbornik radova*, glavni i odgovorni urednik Franjo Šanjek, Institut za istoriju u Sarajevu - Hrvatski institut za povijest, Zagreb - Sarajevo, 2005, 193 - 236.

Jovanka Maksimović, »Mileševa i bosanska minijatura« u *Mileševa u istoriji srpskog naroda, Međunarodni naučni skup povodom sedam i po vekova postojanja (Juni 1985)*, Beograd, 1987, 155 - 163 + 10 slika.

Jovanka Maksimović, »Umetnost u doba bosanske srednjovekovne države« u *Zbornik za istoriju Bosne i Hercegovine*, 2, ur. Milorad Ekmeđić, Srpska akademija nauka i umjetnosti, Odbor za istoriju Bosne i Hercegovine, Beograd, 1997, 35 - 72 + 12 listova sa 36 slika.

Dominik Mandić, *Državna i vjerska pripadnost sredovječne Bosne i Hercegovine*, II. izdanje, Chicago - Rim, 1978.

- Dominik Mandić, *Etnička povijest Bosne i Hercegovine*, II. izdanje, Toronto - Zürich - Roma - Chicago, 1982.
- Mavar Orbin, *Kraljevstvo Slovena*, Beograd, 1968.
- Mavro Orbini, *Il regno de gli Slavi hoggi corrotta-mente detti Schiavoni...*, Pesaro, 1601.
- Mavro Orbini, *Kraljevstvo Slavena* (prevela Snježana Husić), priredio i napisao uvodnu studiju Franjo Šanjek, Zagreb, 1999.
- Jaketa Palmotić, *Dubrovnik ponovljen i Didone*, spjevao Jaketa Palmotić Gjonorić vlastelin dubrovački, izdao i rastumačio Stj. Skurla, Dubrovnik 1875 - 1878, 479. - II. reprint izdanje: *Dubrovnik ponovljen i Didone*, Nachdruck der Ausgabe Dubrovnik 1878 mit einer Einleitung von Johannes Holthusen, München, 1974, XXIV, 479.
- Miroslav Pantić, »Mileševa i Dubrovnik u književnosti«, u *Simpozijum Seoski dani Sretena Vukosavljevića*, knj. VIII, Prijepolje, 1980, 131 - 139.
- Pavao Pavličić, »Palmotić Dionorić Jaketa« u *Leksikon hrvatskih pisaca*, Zagreb, 2000, 549.
- Nikola Radojčić, *Obred krunisanja bosanskog kralja Tvrtka I. Prilog istoriji krunisanja srpskih vladara u srednjem veku*, Beograd, 1948, 6 - 82.
- Milan Rešetar, »Palmotić Dinorić Jaketa (Jakov)« u Stanojević Stanoje, *Narodna enciklopedija srpsko-hrvatsko-slovenačka*, knj. III. (N - R), Zagreb, 1928, 337 - 338.
- Radovan Samardžić, *Borba Dubrovnika za opstanak posle velikog zemljotresa 1667 g. Arhivska grada (1667 - 1670)*, Beograd, 1960.
- Radovan Samardžić, *Veliki vek Dubrovnika*, Beograd, 1962.
- Radovan Samardžić, »Iz prošlosti mileševskog kraja (hajduci i panduri)« u *Simpozijum Seoski dani Sretena Vukosavljevića*, Prijepolje, 1980, 151 - 156.
- Mihalko Vojvodić, »Samardžić Radovan (22. oktobar 1922, Sarajevo - 1. februar 1994, Beograd)« u *Enciklopedija srpske istoriografije*, Beograd, 1997, 630 - 631.
- Dejan Zadro, »Ostavština Carla Patscha u Münchenskom Südost-Institutu« u *Bosna franciscana: časopis Franjevačke teologije Sarajevo*, XI (18)/ 2003, 250 - 266.
- Dejan Zadro, »Srednjovjekovna franjevačka crkva sv. Nikole u Milima (Arnautovići kod Visokog). Kritički osvrt na dosadašnja povijesno-arheološka istraživanja« u *Prilozi* (Institut za istoriju Sarajevo) 33/ 2004, 59 - 100.

The tombs of medieval Bosnian rulers in the Serbian-Orthodox monastery *Vaznesenja Gospodnjeg* in Mileševa?

Summary

This paper brings to light the verses in Dubrovnik diplomat, poet and playwright Jaketa Palmotić Dionorić's (1623 - 1680) epic *Dubrovnik ponovljen* which contains a description of his visit to the Serbian-Orthodox monastery in Mileševa, where he mentions were once located the tombs of Bosnian *bans* and kings. This unusual information was so far only known in Serbian historiography, but it failed to offer a satisfactory solution to the problem. The reason for this, as this paper tries to show, is in the fact that the results of neighbouring, Bosnian-Herzegovian historiography were apparently unknown or ignored in an easily recognisable attempt at a further upkeep of a damaged myth of Mileševa as the crowning place of the first Bosnian king Tvrtko I (*ban* 1353 - 1377; king 1377 - 1391).

Local work during the last fifty years has shown that the political centre of the medieval Bosnian state was located for a while in Mili (presently the village of Arnautovići near Visoko). It contained the seat of the Bosnian Franciscan vicary - the notable monastery of St. Nicolas, built probably by *ban* Stephen II in the 14th century. The local church (not Mileševa!) was the crowning place of Bosnian kings and also the site of some of the rulers' tombs (i.e. those of Tvrtko I and his uncle *ban* Stephen II Kotromanić). Mili itself was in 17th and 18th century historiography for still unexplained reasons regularly called Mileševo and thus inadvertently confused with the Serbian-Orthodox monastery in Mileševa. For these reasons it is easy to conclude that Palmotić's information on Bosnian rulers' tombs was mixed up due to a historical misconception involving the Franciscan church of St. Nicolas in Mili.

Key words: Jaketa Palmotić, *Dubrovnik ponovljen*, Bosnian kings and *bans*, Bosnian king Tvrtko I, Bosnian *ban* Stephen II Kotromanić, Mili, Mileševa, Mileševo, Franciscan monastery of St. Nicolas in Mili, Serbian-Orthodox monastery of *Vaznesenje Gospodnje* in Mileševa.

PRO TEMPORE

časopis studenata povijesti

Zagreb, 2005.

PRO TEMPORE

Časopis studenata povijesti
godina III., broj 3, Zagreb, siječanj 2006.

Glavna i odgovorna urednica
Maja Crnjac

Uredništvo
Ivan Basić, Maja Crnjac, Goran Miljan, Tin Pongrac, Jasmina Skočilić

Grafički urednik
Robert Borenić

Lektura i korektura
Jasna Šarić, Maja Crnjac

Prijevodni sažetaka na engleski jezik
Branimir Bekavac

Izdavač
ISHA Zagreb - Klub studenata povijesti

Tisak
Profil International

Naklada
500 primjeraka

Izdanje časopisa ostvareno je uz novčanu potporu Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i izdavačke kuće Profil International. Klub i uredništvo ovim putem im se zahvaljuje.

Adresa uredništva: ISHA Zagreb - Klub studenata povijesti, Filozofski fakultet Sveučilišta u Zagrebu,
Ivana Lučića 3, 10 000 Zagreb

E-mail: isha-zg@net.hr

Srdačno zahvaljujemo izdavačkoj kući Profil International na susretljivosti i financijskoj potpori u tiskanju ovoga broja.